

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติพุทธศักราช 2542และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติ การศึกษาภาคบังคับ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). คู่มือการบริหารจัดการเวลาเรียน “ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้” . สำนัก วิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- จุฬามาศ สุภาพจน์ อีระดา ภิญโญ. (2559). แนวทางการบริหารกิจกรรมการเรียนรู้ตามนโยบาย “ลดเวลา เรียน เพิ่มเวลารู้” ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานีเขต 2.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตร : หลักการและแนะแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โรง พิมพ์อลีน เพรส.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2545). การพัฒนากระบวนการ การเตรียมความพร้อมของคณะกรรมการ สถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2545). การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา : ฝันที่ยังไปไม่ถึง. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 8(1).
- _____. (2548). แนวปฏิบัติในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546). ม.ป.พ.
- ชาดา กลิ่นเจริญและจรรยา ธนิตาเดชาภัก (2553).การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการทำผ้าลายเขียน เทียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. ปีที่ 12 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2553.
- ฉันท ชาติทอง. (2550). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น. นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์.
- ฉันท ชาติทอง. (2552). การออกแบบการสอนแบบย้อนกลับ. กรุงเทพฯ: เพชรเกษมการพิมพ์.
- ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์. เดลินิวส์ วันจันทร์ที่ 19 มีนาคม 2561: <http://www.kroobannok.com/84002>
- ดำรง บัวศรี. (2531). ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและพัฒนา. กรุงเทพฯ: เอราวิณการพิมพ์.
- ณัฐยา ศิริสวัสดิ์. (2553). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง ศิลปกรรม วัฒนธรรม ประเพณี บ้านท่า แร่ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร; ปีที่ 2 ฉบับที่ 3 : มกราคม-มิถุนายน.

- บานเย็น แก้วศรีสุข. (2553). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีเรื่อง อาหารจากกล้วยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 7) กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมล มองจันทร์. ภูมิปัญญาอีสาน (4 สิงหาคม 2560) :<https://www.gotoknow.org/posts/230940>
- พิทยาภรณ์ มานะจุติ. (2549). การจัดและบริหารสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย. เชียงใหม่: แพร่การพิมพ์.
- ไพโรจน์ ชลารักษ์. “การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม”, วารสารราชภัฏตะวันตก 1 : 1 (กรกฎาคม-ธันวาคม, 2548), หน้า 20-21.
- พัชรินทร์ ประทุมมาลี. (2556). การพัฒนาหลักสูตรสาระเพิ่มเติม เรื่อง การทอพรหมเช็ดเท้า กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดชัยนาท. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- รุจิร ภูสาระ. (2545). การพัฒนาหลักสูตร: ตามแนวปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.
- ลิสสา ศรีโพล และคณะ. (2550). หลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง การจัดกระบวนการเรียนรู้การทำมาหากินของชุมชนในพื้นที่ป่าบุ่ง-ป่าทาม กรณีศึกษา : โรงเรียนบ้านเพี้ยมาต (รัฐราษฎร์พิทยาคาร) ตำบลหนองแค อำเภอราศีไศล จังหวัดศรีสะเกษ. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ฝ่ายวิจัยเพื่อท้องถิ่น.
- วัชร เกณฑ์ปัญญา. (2550). การจัดทำแผนที่แหล่งการเรียนรู้ในท้องถิ่นเพื่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในอำเภอดอยหล่อ จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วาสนา ทวีกุลทรัพย์. (2559). การพัฒนาระบบการสอนแบบเน้นประสบการณ์นำภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่โรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิชัย ประสิทธิ์ภูมิเวช. (2542). การพัฒนาหลักสูตรสานต่อที่ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: เต้นเตอร์ดิสคัฟเวอร์.
- วิรัช วรรณรัตน์. (2560). ผลการดำเนินงานการจัดกิจกรรม ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ โครงการพัฒนาคุณภาพการศึกษาโดยมีมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเป็นพี่เลี้ยง วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 (กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม 2560).
- ศิริพร ชีปนวัฒนา. (2553). การพัฒนาหลักสูตร. เชียงใหม่: สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สุกัญญา งามบรรจง. (2559). รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะในศตวรรษที่ 21 ผ่านกิจกรรมลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้. วารสารวิชาการ. ปีที่ 20 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม – มีนาคม 2560 หน้า 1-2.
- สุวิมล ตีรภานันท์. (2546). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิตา ศรีปลั่ง ญัฐกานต์ ภาคพรต กาญจนานา บุญสง. (2559). การประเมินการบริหารโครงการ “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนนารอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

เพชรบุรี เขต 1 การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ครั้งที่ 6.

สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม**. กรุงเทพฯ: (ฉบับที่2). โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2543). **รูปแบบการสอนให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) โดยใช้รูปแบบของ Driver & Bell**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

อังกูล สมคะเนย์. (2535). **สภาพและปัญหาการนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาพัฒนาหลักสูตรในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี**.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Campbell, D. T., & Stanley, J. C. (1963). **Experimental and quasi-experimental design for research**. Hope-Well, NJ: Houghton Mifflin.

ICMSIT 2016: International Conference on Management Science, Innovation, and Technology 2016 Faculty of Management Science, Suan Sunandha Rajabhat University (<http://www.icmsit.ssru.ac.th>)

Taba, Hilda. **Curriculum Development: Theory and Practice**. New York : Harcourt, Brace & World, 1962.

Tyler, Ralph W. **Basic Principles of Curriculum and Instruction**. Chicago : University of Chicago Press, 1974.